

СПРАВА «МЕДЯНИКОВ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF MEDYANIKOV v. UKRAINE)

(Заява № 31694/06)

Стислий виклад рішення від 19 лютого 2019 року

Під час перебування заявника у слідчому ізоляторі № 5 м. Донецьк йому діагностували туберкульоз, згодом його перевели до Ладижанської колонії, де йому неодноразово проводили обстеження та призначили лікування. У 2011 році заявнику діагностували гепатит С у зв'язку з чим йому було призначено симптоматичне лікування та спеціальна дієта. У 2015 році заявник лікувався у лікарні при Стрижавській виправній колонії № 81.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за статтями 3 та 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на зараження під час тримання під вартою на туберкульоз і гепатит С та ненадання йому належної медичної допомоги у зв'язку з цими захворюваннями, а також на порушення його права на подання індивідуальної заяви до Європейського суду.

Розглянувши скарги заявника та пославшись на свою попередню практику у справах проти України Європейський суд зазначив, що лікування заявника проти туберкульозу та гепатиту С тривало протягом одинадцяти та шести років, та той факт, що лікування заявника тривало протягом такого значного періоду часу свідчить, що воно не супроводжувалося комплексною терапевтичною стратегією відповідно до вимог статті 3 Конвенції. Європейський суд дійшов висновку, що було порушено статтю 3 Конвенції у зв'язку з тим, що надана заявнику неналежна медична допомога призвела до певних страждань або труднощів, які перевищують невідворотний рівень страждання, притаманний триманню під вартою та принижує гідність заявника.

Щодо скарг заявника на порушення його права на подання індивідуальної заяви Європейський суд дійшов висновку, що держава дотрималася своїх зобов'язань за статтею 34 Конвенції. Зокрема, Європейський суд вказав, що не потребував від заявника жодних додаткових документів, пов'язаних з його заявою, та не вбачає жодних ознак перешкоджання заявнику в ефективному здійсненні права на подання ним індивідуальної заяви.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що було порушено статтю 3 Конвенції;

3. *Постановляє*, що Україна дотрималась своїх зобов'язань за статтею 34 Конвенції у зв'язку з відмовою державних органів надати заявнику копії документів для його заяви до Суду;

4. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 3 000 (три тисячі) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди;

(ii) 350 (триста п'ятдесят) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись заявнику, в якості компенсації судових та інших витрат;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції».